

IN MEMORIAM HUIB VAN DIS

Tekst van de toespraak door Mart van Lieburg, gehouden tijdens de begrafenis op 29 december 2023 op de begraafplaats De Nieuwe Noorder te Amsterdam.

Beste Karin, Geachte familie en aanwezigen,

Verstommende verbijstering. Zijn er woorden die de chaos van gedachten en gevoelens kunnen weergeven bij het bericht: Huib van Dis is overleden! Drie dagen eerder hadden wij hem in het Trefpunt op Urk nog in ons midden gehad: tijdens de Kerstlunch waarmee het werkjaar 2023 werd afgesloten. In alle vroegte had hij mij gebeld of hij een lift kon krijgen vanaf de bushalte bij de ingang van het dorp. Een daglang had hij genoten van de lezingen en van de contacten met zijn Trefpunt-vrienden. Laat in de namiddag had zijn leeftijdgenoot en onze curator Tandheelkunde Peter van Hamond hem naar het Station Lelystad gebracht. Fijne Kerstdagen en tot snel, was hun afscheidsgroet!

Voor Huib was het Trefpunt Medische Geschiedenis op Urk sinds 2020 een vast onderdeel van zijn bestaan geworden. 'Ik ben er aangespoeld om er nooit meer weg te gaan', zei hij in het mooie relaas vol autobiografische passages dat we op onze website hebben geplaatst. Het werd de plek waar hij verder wilde werken aan zijn ideaal om de Medische Psychologie de volgens hem geëigende plaats te geven binnen het geheel van de medische specialismen. De plek waar hij zicht wilde krijgen op de geschiedenis van zijn vak om zo inhoud te kunnen geven aan de historische identiteit van de Medische Psychologie. Geknokt heeft hij om zijn vakgenoten te overtuigen hoe belangrijk het is om historisch te denken, om de actualiteit te beleven op de schouders van je voorgangers en om het handelen in de toekomst te laten inspireren door de kennis van het verleden.

Voor Huib was het een hoogtijdag toen hij op 10 maart van het afgelopen jaar in het Trefpunt een Witness Seminar organiseerde. Het werd een prachtige bijeenkomst waarvan hij het stralende middelpunt was, de onbetwiste nestor, de pater familias van de Medische Psychologie in Nederland. In nauwe samenwerking met zijn collega Leo Timmermans besteedde hij vele uren aan het afnemen van interviews met collega's die ieder zo hun rol in de ontwikkeling van zijn vak hadden gespeeld. Bij de voorbereiding maakten we 'blokjes', waarin met de geïnterviewde over bepaalde onderdelen van hun werk en leven zou worden gesproken, en maakten we een tijdschema. Maar eenmaal aan tafel bleef er van die verkaveling weinig meer over en vergat de bevlogen prater Huib alle tijd en tijdverdeling.

Intens genoot hij van zulke gesprekken waarin de ontwikkelingsgang van de Medische Psychologie in Nederland werd ontrafeld, en waarin hij vaak tot zijn eigen verbazing moest vaststellen hoezeer hij zelf bij al die ontwikkelingen betrokken was geweest, en meer dan dat, hoezeer hij daarin een wezenlijke rol had gespeeld. Wat stond er nog

veel op zijn agenda, zoals het organiseren van een studiedag over Juda Groen en de psychosomatiek in Nederland, en de opbouw van een website-pagina waar de jonge generatie vakgenoten zich konden laven aan de historische bronnen die hij wilde ontsluiten.

Maar er was meer. Voor Huib was de methodologie van de medische geschiedenis het instrument waarmee hij zijn eigen professionele levenloop structuur kon geven, waarmee hij zicht kreeg op de paradigma's en de paradigmawisselingen van zijn vak en op de rol die hij zelf in die ontwikkeling had gespeeld. Het was de zoektocht naar de bevrediging van die nieuwsgierigheid die bij het ouder worden zovelen overkomt: de zoektocht naar het krachtenspel en naar de actoren die je levensloop hebben bepaald. Hoeveel uren hebben we er over gesproken, in de tweegesprekken waarvoor hij in alle vroegte naar Urk reisde en in de groepsgesprekken met de andere vrijwilligers. Als ik 's morgens rond de klok van zeven, half acht, de deur hoorde slaan wist ik dat Huib weldra zou aanschuiven, voorzien van een dubbele espresso en met een intellectuele gretigheid die hem in combinatie met zijn vriendelijke inborst en gevoel voor humor tot een heerlijke gesprekspartner maakte. En zelfs toen hij niet meer kon autorijden en was aangewezen op het openbaar vervoer wist hij iedereen te verbazen door er toch voor dag en dauw te zijn, hem mogelijk gemaakt – zo zei hij bij herhaling – door 'mijn lief' die hem nog voor zonsopgang naar het station had gebracht.

In het Trefpunt vond Huib zijn werkplek op de benedenetage van wat in de wandeling 'F4' heet, de plek waar de dozen met boeken en archieven worden afgeleverd en waar hij als eerste de selectie en sortering maakte. Huib was daar, zoals we hem noemden, 'chef intake', een rol die hem zichtbaar zoveel vreugde gaf. Duizenden boeken zijn er door zijn handen gegaan, tientallen werden er apart gelegd, omdat hij die eerst nog zelf wilde doorbladeren en zo mogelijk ook lezen. Met bijzondere vondsten klom hij de trap op, op weg naar een collega-curator met wie hij zijn interesse en enthousiasme wilde delen, wat niet zelden – voorzien van een nieuwe dubbele espresso - resulteerde in weer een goed gesprek. Wij kunnen als Trefpunt hem niet dankbaar genoeg zijn voor het vele werk dat hij hier heeft verzet, voor de vriendschap die hij met alle vrijwilligers wilde delen, voor de hartelijkheid die hij uitstraalde.

Lieve Karin, ook jouw gedachten zullen tijdens mijn bijdrage uitgaan naar die mooie Trefpunt- bijeenkomst over Albert Schweitzer op 14 oktober in Vollenhove, naar het diner dat we in kleine kring na afloop hadden, en naar het weekend dat jullie aansluitend in het Stadspaleis Hotel OldRuitenborgh hebben doorgebracht. Die herinneringen zetten zich vast in ons geheugen, met gevoelens van diep respect voor een bijzonder mens en met grote dankbaarheid dat onze levenspaden zich hebben gekruist.